

INLEIDING

Een vroege februari-ochtend, 2012, *France Inter* op de achtergrond...

‘Blablabla... Sarkozy... Hollande... Een peiling van Ipsos, men vraagt zich af of... blablabla... wie van beiden... blablabla, hij begaat een fout... blablabla... haalt weer in... blablabla... de mening van de Fransen... crisis die opgelost moet worden... blablabla...’.

Ik hoor het wel, maar ik luister niet echt, ik werk een kom ontbijtgranen naar binnen, ik heb een hoofd vol watten, half zeven, veel te vroeg, onmogelijk...

‘Dus Hollande/Sarkozy, is er nog een echte kloof links/rechts in Frankrijk?’

Links/rechts, rechts/links, verdorie! Met een mond vol cornflakes kijk ik op. Welke eierstok was het ook weer deze maand? Die flinke linkse of die uitgetelde rechtse?

Hallo,

Ik heet Karine,

Om de 28 dagen verander ik in een psychopate, premenstruele symptomen maken me gek, tijdens mijn ovulatie ben ik helemaal uit mijn doen en ik verslind statistieken over vruchtbaarheid...

En ik probeer binnenkort al drie jaar een baby te krijgen.

De drang naar die beruchte drie

Het leven bestaat uit heel wat fasen: die ene ontmoeting, vlinders in de buik, een liefdesnestje, de drang om van twee drie te maken, de geboorte van die derde, de eerste woordjes, stapjes, Vansbaskets, puberstreken, studies, eerste liefjes, die ene ontmoeting, vlinders in de buik en daar gaan we weer.

Ik ben blijven steken in de fase: de drang om van twee drie te maken.

Het lukt me maar niet, het lukt maar niet, die 'drie', en die frustratie maak ik elke dag opnieuw door. Waarom wij niet, waarom al die anderen wel? Jaloezie, verlangen, woede, de lijst met zeven hoofdzonden is er niets bij.

'Als je het wilt, kun je het ook': bah, ik word er gek van, al was het vroeger mijn lijfspreuk! Want hoe meer je iets wilt, hoe meer je eraan denkt, hoe minder het lukt en hoe minder je het uiteindelijk ook kunt. En voortplanting is een van de weinige dingen in het leven waarop je geen vat hebt! Het is een helse loterij, een rad van fortuin, waarbij je maar beter aan de winnende kant kunt staan. Anders zijn eindeloze vragen, vraagtekens, kortom jaren hoofdpijn je lot.

$1 + 1 = 3$, een optelsom waar de wiskunde niets mee kan. En ook wij konden er niets mee; om aan onze kleine drie te komen, werd onze som uitgebreid met zo'n tien termen: iemand die ovuleert, iemand die zaadcellen geeft, iemand voor de pick-up, voor de controle, voor de behandeling, iemand die de hele situatie bekijkt, iemand die het embryo terugplaatst, iemand die je opbelt met het hopelijk goede nieuws... Kortom, een kindje dat er komt dankzij medisch begeleide voortplanting, is het resultaat van collectieve liefde en hoop van een team met eenzelfde doel, het

mooiste, het puurste: leven geven.

Dit is niet alleen ons verhaal, maar ook dat van vele koppels en toekomstige koppels. Dit is een getuigenis voor de mannen en vrouwen die van Moeder Natuur een slechte hand kaarten hebben gekregen, maar ook een getuigenis die, dat hoop ik toch, hoop kan geven.

HET PRILLE BEGIN...

Blijkbaar heeft een meisje al wanneer ze nog in de buik van haar moeder zit, alle eitjes klaar die nodig zijn om de kringloop van het leven verder te zetten als de tijd gekomen is.

Misschien is die stap tijdens mijn eigen productie wel overgeslagen.

‘Oké, een paar eicelletjes voor haar, maar doe niet teveel moeite, hoor! Neem de goedkoopste maar, de kwaliteit is niet zo belangrijk, we moeten vooral op de kosten letten, geef haar maar grote borsten in de plaats, euh, nee, ik heb niets gezegd, dat lukt ook niet, daar is niet genoeg medisch materiaal voor, weet je wat, doe maar wat humor dan...’

Eerlijk? Ik had op dat ogenblik totaal geen zin in kinderen. Ik was al blij dat ik geboren mocht worden en mocht leven.

Mijn elektracomplex

Maar wanneer je drie wordt, verandert dat natuurlijk. Op die leeftijd ontdek je dat je een jongen of een meisje bent en blijkbaar heb ik drie keuzes om op te groeien en mijn toekomst als vrouw te omarmen:

- Ik verwerp seksualiteit tout court. Wat dat betekent als je drie bent, geen idee. Ik weet ook wel dat Barbie en Ken hun voortplantingsorganen ergens ver weg hebben weggestopt, maar ik houd niet zo van Barbie, ik lees liever de verboden strips van mama en papa, die fan zijn van Manara.
- Ik verwerp castratie. Wat wil dat zeggen? Dat ik worstel met mijn

seksuele identiteit en dat ik me op verjaardagsfeestjes verkleed als GI Joe? Oké, poppen zijn niet mijn *cup of tea*, maar ik speel wel graag moedertje en ik kook graag een stoofpotje van vliegen voor mijn kleine broer, boordevol vitamintjes... Neen, ik weet echt wel dat ik een meisje ben.

– Ik maak van mijn vader een vervangpenis... Wel asjemenou. Ik wist niet dat ik op mijn derde al zo diep nadacht. Daarom wilde paps dus niet dat ik zag hoe hij zich waste, niet uit preutsheid dus, hij was gewoon bang dat ik zijn piemel zou pikken. Dat zegt genoeg.

Jawel, om mijn eigen vrouw-zijn te ontwikkelen, koos ik voor optie drie en werd ik verliefd op de plasser van papa.

Maar maak je geen zorgen, daar ben ik uitgegroeid, in mijn puberteit had ik snel door dat er nog heel wat penissen waren die hun oedipuscomplex graag de wereld uit wilden hebben en eindelijk een meisje net zoals hun mama aan de haak wilden slaan! Is dat waar de uitdrukking ‘moederneuker’ vandaan komt?

Enfin, dit allemaal gewoon maar om te zeggen – en hier haal ik even de theorie van meneer Freud aan, die waarschijnlijk heel wat *issues* met zijn eigen verwekster uit te klaren had: *‘Het verlangen van het kind is bij de vrouw op volwassen leeftijd niets anders dan een sublimatie van de penisnijd uit haar jeugd.’*

Als ik het goed begrijp, wil ik dus in de eerste plaats een kind omdat ik in mijn eigen kindertijd geen piemeltje had, vreemd, hoe komt ie erbij! Die hersenkronkels toch...

Vrouw worden

Waar was ik? O ja, in mijn puberteit. Die heb ik intussen